

Döbrentei Kornél

Pompeji strázsán

Ösztönmélyből morajlik, zúg,
lényemben virrasztó Vezúv,
mint magma, földcsakrákból, agyból gondolat,
kitörő, emésztő vulkán:
robbanva lövell föl és az ég leszakad,
a megroggyant kozmosz dül rám,
csillagpozdorjává zúzza szét az elmém,
s bádogtepsi-fénnyel temet:
fonák ragyogás, rettenet,
iszamos báránnyel hiába kenném,
áldozat vagy, önként-hősközt inga-lengvén,
elizzítja az éneket,
beissza hamurengeteg,
a végzetem reám zúduló tűziszap,
verejtéket, borokat, tengert, vért kicsap,
széthevíti a húsomat: rögi kelmém,
kihantoláskor mi marad?
Aszott csontváza aggatott hízó remény,
nem győznek lángszórós inkvizítor hadak?

Test roncsok közt kín és röhej.
Csal búzacsirás földközeli,
megfutamodni még lehet,
maradni itt, végrendelet,
asszonyok, pólyások iránt indulni el:
köteles öröklét maga,
és mégis vesztegelni kell,
bár hömpölyög felém pusztulás-bomlás szaga.
Fentebb kifehérült árnyak,
mint haldokló korallzátányok, fakulnak,
üszögös madarak szállnak,
csőrükben hordva kényszer-fattyát a múltnak.

Ember-farkas embert zabál,
Káin-ajzottan kannibál,
elhiszi, ha keresztet vet,
feloldozván testvért ehet.
A lábamnál ébenné szenesedett kutyák
vonítanak a szeretet ellipszisében,
együtt kerengünk Aszisi Szent Ferenc s én:
földkolonctól szabadult asztronauták.

Lehet erőd a porhüvely,
mit ide áldoz és átkoz
a hűség, taktikusan rombolt hazához,
melyhez baldachinként zászlós kopja emel,
aztán elfelejt és elejt.
Másként lendül a Panta Rhei,
itt másféle veszés dukál,
sem temetés, feltámadás,
akolhoz tülekvő juhnyáj,
bár helyben járat minden lávaáradás,
ám az őrhely dermedésbe zárt élőkép,
de bekalandozza a vér,
s az őriző az időben előbbre lép,
és végül mindig ideér.

